
Húsvét IV. hete

Csütörtök

ApCsel 13,13-25 ■ Jn 13,16-20

„Boldogok vagytok, ha ezt megértitek és így is cselekedtek.”

A húsvéti szent időben lényeges a visszatekintés Húsvét előtti. Szent Pál arról beszélt a zsinagógában, hogy Isten nagy tettei mind Jézusra mutattak. Nekünk viszont Húsvét fényénél tárul fel Jézus földi életében elhangzott szavainak, végbevitt cselekedeteinek teljes értelme.

Egy pillanatra sem szabad szem elől tévesztenünk a folytonosságot a Húsvét előtti és utáni események között, az azonosságot a földi Jézus és a megdicsőült Krisztus között.

Aki e kettőt szétválasztja, nem keresztény. Ha megmarad annál, hogy Jézust prófétának, Istentől küldött csodatévő embernek tartja, akit félreismertek és kivégeztek, feltámadását pedig mítosznak nevezi, nem egyszerűen téved, hanem eretnekségbe is esik, hiszen elutasítja az apostolok igehirdetését, vagyis válogat az Egyház teljes tanításából.

Amikor az evangéliumok beszámolóí Jézus földi történetét húsvéti fénybe állítva mutatják be, az eseményeknek nem csupán krónikásai, hanem értelmezői. Szent Pál igehirdetése pedig, annak ellenére, hogy alapvetően a feltámadott Krisztussal való találkozásból született a damaszkuszi úton, újra meg újra a megfeszített Jézusra hivatkozik, felidézi az ő szavait és tetteit.

Mindez összehasonlíthatatlanul több, mint ha dokumentumszerű alapossággal ismernénk Jézus földi életét. Ha ő nem Isten Fia, aki feltámadt a halálból, tanítása nem egyéb, mint jó szándékú, de erőtlen, meg nem alapozott erkölcsi jótanácsok gyűjteménye, tettei nem többek a földi életműködés egyes hibáinak ideiglenes érvényű kijavításánál, halála pedig nem több csúfos kudarcnál.

Vajon mi készítette volna az ősegyházat arra, hogy ebből a bukott prófétából Istent csináljon? Ha pedig a dicsőséges Isten Fiát ismerték meg, mi szükségük lett volna arra, hogy azonosítsák egy földi emberrel? A józan ész logikája követeli, hogy Jézus Krisztusban az emberi ésszel megragadhatónál többet lássunk, és történelmi vagy erkölcsi leckék, illetve mitikus magyarázatok helyett a kinyilatkoztatás fényénél szemléljük őt, elfogadva az apostolok megrendítően hiteles tanúságtételét, amely sem lelkiállapotukból, sem a zsidó hitből, hanem csak a Szentlélekből fakadhatott.